

Pel monument que encara no tenim

Un any més. I, amb ell, un nou Aplec de la Sardana, a Figueres. Fa poc que han passat les Fires i Festes de la Santa Creu. Els camps es tenyeixen amb tots els matisos del verd. El cel, en aquestes diades de maig, se'ns torna més blau encara. La mar festeja juganera amb els sorrals i el rocam de la costa, i tota una corona de muntanyes ajuda a fer-nos tangible la mite del pastor i de la sirena. Damunt de tot això, poseu-hi una tirada de sardana. Si avui no sentiut tot l'enlluernament de l'Empordà, planyeu-vos, amics.

La sardana reviu cada dia en el cor dels empordanesos. Per què voldríeu que parléssim de la sardana, si tot bon empordanès, d'ànima no embordeïda, la sent picar i repicar permanent dintre el seu pit?

El dia que perdéssim la sardana, —Déu no ho volgués!—, hauríem deixat de ser nosaltres mateixos.

Volem parlar-vos, encara, de Pep Ventura. En la seva tomba de Figueres penjava avui, descolorida, una corona de llorer. L'haurem renovada amb sentida emoció, posant-hi una nova dedicatòria. Però no n'hi ha prou.

Figueres i tot l'Empordà li deuen, a Pep Ventura, el monument que es mereix la seva obra immortal. Pep Ventura té un monument en el Camí dels Artistes, a Montserrat; però no el té a Figueres, on es guarden les seves cendres. Sembla que ara estem dedidits a treballar de ferm per pagar-li el deute. No és la primera vegada que fem aquesta recomanació, i ens doldria, sincerament, haver d'insistir encara.

Recordem que la ciutat germana de Perpinyà va sentir la delicada tendresa d'aixecar un monument a una cançó, —a una cançó comuna als dos vessant dels Pirineus. Molt més motiu tenim nosaltres per aixecar un monument a Pep Ventura, l'home que ha escampat el nostre nom arreu del món, per la virtut d'una obra que era seva, però que